

Sygn. akt II KO 69/13

## POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Dołhy (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Dariusz Świecki (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w sprawie **D. K. i in.**,  
oskarżonych z art. 254 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,  
w dniu 30 października 2013 r.,  
wniosku Sądu Rejonowego w W.,  
z dnia 24 września 2013 r., sygn. akt II K [...],  
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,  
na podstawie art. 37 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł:**

**wniosku nie uwzględnić.**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 września 2013 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w W. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy D. K. i innych (łącznie 20 oskarżonych) do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że wobec spełnienia przesłanek do wyłączenia sędziów orzekających w pionie karnym Sądu Rejonowego w W. 10 spraw dotyczących tożsamego przedmiotowo zdarzenia z dnia 2 września 2008 roku pozostało bez wyznaczonego sędziego referenta i w tej sytuacji w sprawach tych musieliby orzekać sędziowie z pionu cywilnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego o przekazanie przedmiotowej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości, w obecnym stanie procesowym nie może zostać uwzględniony.

Na wstępie trzeba zauważyć, że instytucja przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu stanowi istotne odstępstwo od ogólnej zasady właściwości miejscowej sądu i jako instytucja zupełnie wyjątkowa nie może być nadużywana, a także nie podlega wykładni rozszerzającej. Co więcej, instytucja przewidziana w art. 37 k.p.k. nie może, co do zasady, zastępować przekazania sprawy przez sąd wyższego rzędu z powodu wyłączenia sędziów, o którym mowa w art. 43 k.p.k. (*por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 grudnia 2007 r., IV KO 109/07, OSNwSK 2007, nr 1, poz. 2931; 15 stycznia 2010 r., V KO 128/09, OSNwSK 2010, nr 1, poz. 80*).

W rozpoznawanej sprawie – zdaniem Sądu Rejonowego w W. – przyczyną zagrożenia dobra wymiaru sprawiedliwości jest brak doświadczenia sędziów orzekających w pionie cywilnym tego Sądu w „rozpoznawaniu spraw tego typu”. Trzeba jednak stwierdzić, że w tej sprawie tylko niektórzy sędziowie Sądu Rejonowego w W. złożyli żądanie wyłączenia, o którym mowa w art. 41 § 1 k.p.k. Procedura wyłączenia sędziów została przeprowadzona w Wydziale V Sądu Rejonowego w W., a złożone żądania zostały uwzględnione na podstawie art. 42 § 4 k.p.k. (*t. XXVI, k. 5306*). Nie objęto nią jednak pozostałych sędziów. W związku z tym trzeba stwierdzić, że w sytuacji, gdy podstawę wyłączenia sędziego stanowi art. 41 § 1 k.p.k. – z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu wniosku o przekazanie – to w takim układzie procesowym każdy z 32 sędziów orzekających w pionie karnym Sądu Rejonowego w W. powinien złożyć żądanie wyłączenia od udziału w tej sprawie, chyba że sędzia podlega wyłączeniu z mocy prawa (art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k.). Dopiero gdyby na podstawie art. 42 § 4 k.p.k. od rozpoznania tej sprawy zostali wyłączeni sędziowie orzekający w pionie karnym, to zachodziłaby konieczność jej rozpoznania przez sędziów orzekających w innych wydziałach. Wtedy mogą stać się aktualne argumenty przedstawione przez Sąd występujący z niniejszym wnioskiem co do przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Jednak obecny stan

procesowy wyłączenia sędziów z pionu karnego od orzekania w tej sprawie czyni przedwczesnym rozważenia na temat zastosowania art. 37 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

aw